

PETE PESME XII

TORTA

Noću mi prsti više ne sijaju.
Glas me je zaveo i umirem od gladi.
Svitanje još nije okupirao haos.
Zorom vlada ptica i svetlo peva.
Još vidim jutro kad sam rekla
da nećeš spavati u grobu. Ispod drveta
koje cveta stoji zadnji dan.
Oko krošnje složena je veština cveća.
Čijom pameću prave mirise koje
podivljali stihovi ne znaju ni da udahnu?
Ako ti u grudima manje ne kipi, ne razlikuješ ovcu od psa.
Pošto nemaš telo, budi tačan. Ne mešaj
belu vunu u koju je umotan demon
s licem koje ti je šilo sveže zvezde. Ludvik
je bez kurira zaradio lire, sreću i Tincu.
Postavljao je velike seljačke peći
i visoke, uske kamine koje su gospođe
u salonima ložile flertom. Pas je odmah
prestao da pokazuje zube. Samo jednom mu je
pojeo tortu. Ostao je miran i ispekao je novu.
Šta ti je razjelo dušu?

CRNI OBLAK

Lekari pokvare svoje lepe žene.
Ambiciozna majka blede, dečje čelo
muči u očaju. U besu.
To je proročanstvo. Usamljena padne na голу zemlju
jer je ugrabi oluja. Ostane među oblacima.
Postane crna magla koja prekrije
mirišljave listove mirnog disanja.

ČAROBNJAK

Ne idi s bezbožnikom na Nojevu barku.
Ne dozvoljavam da puziš između tigra
i slona i da spališ milost.
Medved ne vara gustom, vrelom snagom.
Pa znaš da su beli i crni pokorni.
Čovek je veoma teško pravedan.
Klanjam se majstorima. Pokloni se i ti!
Crni kuju protivrečnosti i uništavaju.
Uništavaju u vlagu, u slatke novčiće koje liže politika.
Guraju, a služe kao beli. Misli pažljivo!
Izgovaraj pažljivo! Ruta, reka, rov. Patka, sreća, raj.
Kada nisi pažljiv, Šiva te obori. Nema bele ručice
koja okreće točak. Na zemlju padaju udarci i elementi.
Prostačka braća niskim udarcima gaze atome.
Prave suze ih vraćaju. Ja tebi kamen, ti meni hleb.
Ko misli da ne bi trebalo da boli, zaostao je.
Ko veruje da je Bog uspavanka,
nije čarobnjak.

RANE

U međuvremenu, dok su filozofi, farmaceuti, filolozi
svojim ženama izoštivali duhove, voleli su ih najviše.
One su im gladile tupe aspekte da nisu lutali.
Živa je morala da vidi misli. Kako kaplju
da bi golub pio. Talentovane bebe sve to znaju,
zato ne šecere svoje rane. Kada zli počnu
na šetalištu da valjaju asfalt, pokažu im žile.
Talentovano dete zna da je mesto srce, zato mu neće
postavljati strugotine. Svaka knjiga više je
od knjige. Svaka karta više je od karte. Svaki pik
više je od pika. Probode napetu ranu, kad podigneš
daske i okreneš se na planinu. Božuri su rane.
Krašte su sazvežđe u kojima je med. Kada med
otera zlo, duša se samo pokrije jezikom.
Pre nego što te Bog uzme u usta, obriše te.

TVOJU SENKU SAM UGRIZLA

Zbolelo me je, kao da umirem.
U crvenom vazduhu crveni semafori su nevidljivi.
Naučio si da juriš kroz njih, a strelicu
ne smeš da ispališ zavezanim očima.
Kad strune zamenim gumicom, stihovi postanu rajsferšlusi.
Niko ne primeti trik dok reči ne popucaju
na vrućini i dok ne ostane samo otrovna masa koja se diže
poput eksplozije. U sredini prazna, a ivice koje se dime
ruše orahe i svete radnike.
Device popucaju, ne mirišu. Nisu pite.
Šta grickaš, zamišljen? Kakav duh zove,
takav odgovori. Novalis i ja se grlimo
i pokazujemo pupke. Pupkovi su vodiči
kojima se planete sklanjaju. Kada boginji
kradem teritoriju, pogrešim pravu intonaciju.
Zašto guraš svoju kraljicu? Je li potonula?
Samo stari ranjenici svojim zabludama posežu
po nepobedivim brodovima.
Živi brodolomci uče me svake sekunde
kako u malim čamcima doveslati kući.

ROZE DEČAK

Znam da si imao dugmiće od bisera.
Bez mornarske odeće, klavira i latinskog!
Nikakvog bežanja preko okeana!
Nisi hteo da te oštro more grli jer si
nežan kralj jezera. Azur je pravi
kada lije u tebe. Samo napred nebeskoplava, tirkiz.
U jedra umotan drhtiš pred izdajničkim genom.
Plačeš kad duge kompozicije prave siromašne i
aluminijumske kašike. Zaleđenu utopiju u delovima
polažu na sunce dok izabrani ne počnu
da oklevaju. Divne slike okrenu ka zidu
jer ne osećaju da su tvoje.

*(Sa slovenačkog prevela **Nina Gugleta**)*